

TELEGRAFUL ROMAN.

Telegraful este de doi ori pe săptămână: Miercuri și Sâmbătă
— Prenumerarea se face în Sibiu la espeditura foiei; pe afară la Ce. R. poste, cu bani gata, prin scrisori francate, adresate către espeditură.

N^{ro} 31.

ANUL I.

Sibiu 18. Aprilie 1853.

Prețului prenumerației pentru Sibiu este pe an 7. fl. m. c; ear pe o jumătate de an 3. fl. 30. cr. — Pentru celelalte părți ale Transilvaniei și pentru provinciile din Monarhia pe un an 8. fl. ear pe o jumătate de an 4. fl. — Insetele se plătesc cu 4. cr. șirul cu slove mici.

Depeșe telegrafice.

London 21 Apr. Clarendon deciară în casa de sus, convențiunea de reîntorcere cu Franța odihnește de o camdată.

New York 9 Apr. Greotățile pentru ocupațiunea Sanjanului în Nicarogua s'au mizlocit.

Berlin 23 Apr. Camera a doa a lăpatat cu 147 în contra 139 voturi propusețiunea stăpânirei, după care Ministeriul din lontru să se dee dreptul de a potea opri cărțile, ce vin din alte țere.

Paris 23 Apr. Monitorele aduce un decret, după care Mareșalul St. Arno care s'a însănătoșit cu totul iarăși primește ministeriul de resbel.

„Mercurul Șvăbesc” și Indepen. belge. înștiințază o resculare de țereni în Fraiburg în Sveția. Stăpânirea a biruit.

Serbătorile și serbările poporali.

(Înceere.)

În Englitera pe lângă alte serbători populari, ce se țin cu totă pómpa, săntu fôrte plăcute festele politice, la care se adună mulțime, de bărbați cu talente renumite, îmbrăcați serbătorește, și se tractază în modul cel mai plăcut astfeliu, în cătu făcându îngrigire de trupă cu cumpăt și bunăcuviință, nu'și uită nici de spirit. În aceste bancete lucrul cel de căpeteniă se învârte pe lângă măestriosele toaste seú încinări, ce se fac cu atăta băgare de sémă, în cătu nu arareori se citéză, de date istorice. Tóte alegerile de parlament, tóte înceierile ședințelor parlamentar, tóte evinemintele însemnătorie, tóte mișcările politice mai ponderose, tóte silințele, ce le punu bărbații cei mari ai Engliteriei întru naintarea binelui comun și apărarea libertatei poporului, pricinuesc asemenea serbători populari publice, la care se invită bărbații cei cu renume politic din partea districtelor, a cetățitoru au și a felioritelor corporațiunii, ba nu arareori acei bărbați se aduc în triumf până la locul destinat pentru adunare. Tótă lumea știe, că cu asemenea ocașiuni se adună mulțime de popor.

Se mai fac în Englitera și alte adunări mari de popor seú metinguri cum le numesc ei, care iarăși nu săntu alta de cătu serbători populari. În acele nu se dau ospețe, ci se fac cuvântări din partea bărbaților celor mai renumiți, se fac apelațiuni către popor, se dau direcțiuni politice, ca deputații acelei partide venind lucrul pentru care se făcu adunarea la desbatere în parlament, să știe în care parte au să precumpănescă. Tóte aceste n'au de scop a recrea trupul, alu îndopa cu mănăcări și beuturi spirituose, ci mai ales a deștepta spiritul spre simțeminte patriotice, a face, ca poporul să'și cunoscă

încă de timpuriu bărbații cu renume, cari lucră pentru a patriei înflorire, pentru naintarea comerțului și a industriei, din care trăiește mai vârtos poporul englez. Guvernul privește la aceste serbări populare cu mare luare aminte; dar nu le împedecă nici le resipește, căci cei adunați știu păzi bunacuvința, își cunosc foarte bine câmpul până unde le este iertat a procede, și nu trec peste marginele legii. Adunările constă mai totu deauna din mai multe mii de oameni, și totuși trebuința nu cere, ca guvernul să aducă regimente de ostași, cu cari să țină în frâu; ci la casuri de esces, ajunge, decă un „Confortabil” său om de al poliției, își rădică bățul în sus și strigă: „În numele legii ve spun să ve împrăștieți.” Atăta prespect are englezul de legile se, în cătu în minutul acela miile de popor adunate se împrăștie la singurul glas al unui asemenea vigietoriu. Acesta dar va să zică a’și ști prețui libertatea cetățenă, a’și iubi patria și a se sumegi cu numele națiunei ce’lă pörtă. Acesta va să zică, a se folosi de serbările se populare și naționale, spre propășirea culturei și a moralitatei, spre naintarea binelui comun, la care ca cetățeni liberi toți au drept și parte.

Voindu a aplica cele zise până aici la poporul nostru român, trebuie să reflectăm, cumcă privind la datinele, la jocurile lui cele eroice și la alte specialități, ce se observă în viața lui până în zioa de astăzi, nu rămâne nice o îndoială, că el a avut, său mai bine a adus cu sine la descălecarea sea în această patriă serbările populare, jocurile naționale, datinele, ba ciară și unele din superstițiunile, ce domnia în vecea lui patriă. — Însă cu introducerea serbătorilor creștine, care, după cum știm, se înființară în onora unui sfânt, au a vreunui eviniment mare din viața fundatorelui acestei religii, serbările populare profane se contopiră încetul cu încetul în serbările bisericesti astfel, în cătu, după cum arătarăm la începutul acestui articol, românul la zile mari, după ce’și petrece mai înteu timpul destinat pentru cultul dumnezeesc în biserică, apoi ceea laltă parte din zi o întrebunțeză pentru festivitățile populare petrecându în jocuri naționale, cântări de lume, mai ales de versuri populare și descântări voiose. Totu cam pe la zile mari își compune el și cetele de călușari, pe unele locuri în septemăna rusalilor, pe la serbările paștilor își serbeză tinereimea română dela Brașov procesiunea cu brazii dintre petrele lui Solomon, pe la înteu Mai se serba mai nainte, și și acuma pe la unele locuri aducerea armindenului, în sera lăsării de carne făcea tinereimea română focuri pe deluri cu ceremonie și cântece potrivite, ș. a. l. Lună după duminica Tomei se serbeză în Bănatu dimineta pomenirea morților, iară după ameză mai vârtos în Timișora este o serbătoare populare în dăbravă. Acolo se serbeză și hramul bisericilor cu jocuri populare și ciemări de oștei din alte sate și orașe, rugile, nedeile sântu în Bănatu serbătorii însemnate!

Aceste sântu totu atatea semne despre serbările populare, ce le avu poporul nostru.

Împregiurările, cu care a avut a se lupta românul în vécurile trecute, nu l’au ertat, ca să’și pótă desfășura o viață cetățenă liberă, în urmarea căreia să’și formeze serbătorii populare întru onora bărbaților, ce s’au luptat pentru a lui înaintare, ci din contră i au înădușit până și simțul de libertate. Cu tóte aceste el a știut păstra până în zioa de astăzi suvenirea acelor puțin bărbați eroi, cari au cugetat serios pentru îmbunătățirea sórtei lui; el ca poetu născut, înzestrat dela natură cu o fantasiă înaltă și cu o inimă simțitória, a cântat în versuri populare faptele acelor, fără să fie știut citi și scie, prin urmare le a rădicat monuminte în inimile cele plăpânde, pe care dinții cei de feru ai timpului nu voru fi în stare a le nimici nici odată.

N'aū suferitū giurstările politice, ca românulū să pótă face adunări și feste populari, în care să se deprindă în discursuri politice, în cuvântări oratorice; elū însă, se vede tréba, că totū nu ș'a uítatū de acele feste populari din vecea sea patriă, căci cu ocasiunile nuntelorū țerane elū totū își iewa pusețiune de oratore și tractéză în stilū poeticū cu partea contrariă, în cătū nu'ți trece, că nu vezi tractandū pe solii romanī, cu veī dela Cartagena. Întregerile călărețilorū totū cu aceea ocașiune pentru colacū și năframă încă nu'și tragū începutulū, decâtū din întregerile ce era îndatinate în vecia lui patriă cu ocașiunea serbărilorū și festelorū națiunalī.

Aceste datine străvecī păstrate prin tote furtunele politice, ce trecură peste capetele romănilorū, și anume jocurile cele eroice romăne, de care altū poporū astăzi anevoie va fi în stare a le înfățișa, țeremoniele pețireī, ale colocăritulū și stărostitulū de pe la nuntele țerane, întrecerea cu caii, poesiele populari, aū totū atătea mărgăritare pe vestmântulū istoriei nōstre, avemū strinsă detorā a le păstra ca pe nește lucruri de mare însemnătate, atātū pentru trecutū cătū și pentru viitoriulū nostru. Celū ce se rușineză de aceste, se rușineză și de părințiī, carii l'aū născutū și crescutū între atăte suferințe. Celū ce nu le prețiește acesté după cuviință, dă apriată dovadă, cumcă puținū îi pasă de viața și trupina, din care ș'a trasū începutulū.

Unū poporū trăiește numai până atunci, până cândū își cunoște trecutulū și este însuflețitū pentru alū seū viitoriū; îndată ce aceste doue scinteie se șterseră din inima lui, elū a moritū, de se și pare, că mai trăiește. Și iarăși, cu cătū unū poporū a căzutū mai adâncū, cu atăta mai greū și mai încetū se pōte renaște. Aceste cuvinte să nu le perdemū nice odată din vedere, dacā dorimū a figura odată și noi între popōrele cele cultivate.

O contemplațiune în zioa Paștelorū.

Décā privimū natura, cum se deșteptă din somnulū seū de iarnă, vedemū cum înverzescū câmpiele, ascultămū fluerulū istețului ciocărlanū, care fluturandū în aerū se înnalță până la nori; décā ne uítămū la rândunéoa, carea obositā de călătoria sea cea îndelungatā se pune în cornulū caseī nōstre, și cișerandū se pare a ne spune, pe unde a umblatū, și ce a vezutū; décā vedemū sirguitoarea albinā, cum alérgă peste tōte câmpiele ca să sugă dulcéța florilorū și se gătésca miere în coșnița sea; décā ne uítămū la desvoltarea bobocilorū în plante, care până aci se păréu mōrte; atunci ni se aprinde inima veselindune că a înviatū natura, și că după multā rebdare putemū iarăși a ne desfăta în mărețulū ei templu. Copiīi fericiți în libertatea lorū alérgă pe câmpie, stringū floricele și împodobescū casele nōstre spre semnū, că a înviatū natura. Cu unū covântū orī încotro veī arunca căutarea ea va întimpina viață, căci amorțirea de iarnă este resipită prin încălzitōriele raze ale sórelui, ce este principiulū învietoriū alū natureī fizice.

Precum însă vezurāmū, că natura fizică numai prin încălzitōriele raze ale sórelui se pōte trezi din amorțela de iarnă și desvolta în deplinătatea sea cea mărétă, așia trebuie se fie ceva, a cărei raze încălzitōrie să străbatā inimile nōstre, și să le dispunā spre fapte frumōse, să ridice cugetele nōstre spre îndeletnicirea virtuțilorū, se așiaze patimeșe nōstre, și se trezescā în noi aceea scintee dumnezeescā, ce o numimū amorū; fără de care înlăuntrulū omulū nu se încălzește, nu se desmorțește nici odată; învietoriulū acestorū simțeminte nobile, sublime, fericitōrie este sórele viețiī Hsū, razele lui, Religiunea ne trezescū din somnulū amorțireī moralī, ele întărescū și învie poterile nōstre mai înalte, ce nu sântū legate de materie.

Aceste raze încălzitoare de inimi nu se manifesteaze nică odată atât de aprinsă, atât de mărețiu ca în Zioa Paștelor, care este cea mai însemnată pentru toți creștinii, căci în ea serbămă noi învierea aceluia orecândă omă pre pământă, care a întemeiată religiunea, la a cărei raze domole se încălzescă milioane de inime, ce odată erau amorțite. În acăsta zi înviemă noi nu numai cu cealaltă natură fizicește, dar mai vartosă cu auctorele religiunei năstre Hsă și moralicește. În zioa acăsta sântă tôte simțemintele năstre aplecate spre bine; cei bogăți nu uită de cei seracă, cei sãnetoși cercetěză pe cei bolnavă, cei liberi își aducă aminte de cei arestați, cei mară se umilescă și daă serutare celoră mai mică, stãpãniă slugiloră, și împerațiă sudiților loră salutânduă cu frumosa salutare: „Hsă aă înviată.” Atăta este bucuria în totă omulă în zioa acăsta.

Paștele ne înalță tôte cugetele și ne arată că, înviindă totă natura, are să învie în noi și aceea credință, că peste mormântă mai este o viață. Să ne curățimă dară simțirele și se aruncămă o contemplațiune asupra vieței năstre. Între cele mai frumose zile de primãveră sântă de multe ori și de acele, care ne aducă aminte de iarnă, însă pentru aceea totuși stãpãnirea iernă este trecută. Număi tãmna târziă pote gieșosulă vântă a sufla frunzele după copacă, iar nu primãvera, cândă începă tôte a înverzi. Somnulă, în care ne amă cufundată ca copă și visurile lui cele nelucitorie, se facă cu desvoltarea organeloră și a poterei cugetătoare, totă mai vederose, și ne arată încetă încetă, în locă de verdetză în câmpia viețiă, o iconă posomorată în fundulă ei de departe, și căutarea năstră dabé mai cade ică cole peste câte ună locă verde, numai acestea sântă resplata frumosulă visă din copilãriă. Ca acesta visă însă să nu ne mai înșele, avemă să venimă la cunoștiința năstră din lontru, să privimă la lume așia precum ea este, iar nu cum ară trebui să fie, să ne uitămă în liniște peste trecută și cu pacea sufletului în viitoriă. Acăsta însă este mai greă, ce învață omulă, căci decă faptele nu se potă acomoda după ideele lui, atuncă vine de multe ori ună momentă viforosă, în care dorește să fie trecută mezuina, ca să nu mai facă nică o esperiință. Pentru ună neplăcută presente, amă vré să dãmă totă viitoriulă cu tote plăcerile ce ni le pôte încă înfățisa. Noi sãntemă pururea copăii momentului, până cândă ună sãnge mai réce ne face nepăsătoră, și ne simțitoră către valurile și scimbãrile lumești. — Să ne aducemă dară astăzi aminte, că în lunga și plina de mărăcină viață, mai avemă să facemă o călãtoriă grea, și că acăsta numai atuncă o vomă potea îndeplini, decă vomă îngropa acele visuri și idee nefericite, ce ocună de atâtea ori tôte ale năstre simțeminte. Căci ele ne ducă pe cãrãri, care nu se potrivescă cu legile lumei. La pomiă roditoră, se taie în totă primãvera câte o créngă, carea încă ară poté înfrunzi, și aduce fructe, ea însă trebuie să péră, ca trunciulă pomulă se capete iarăși potere și să se facă durãtoriă. Și noi trebuie dară să nimicimă multe plăceră în privința viețiă năstre, ce ni se pară frumose și roditorie, numai ca să capãtãmă potere destulă, și să potemă înfrunta viforulă, ce pôte să trecă peste noi mai târziă. Însă pentru aceea să nu cugetãmă, că sãntemă mai neperfectă, că amă perdută ceva, căci trunciulă rãtezată aduce mai târzie însă mai bune fructe — fructele ce le cócemă și gustãmă noi înșine. Decă ne pricepemă în voințele năstre nu ne vomă teme de acele momente, în care ecsaltatele idee amenință a ne duce pe căi rãtãcite, căci în noi s'au trezită și au înviată acele lãmurite simțeminte ale spiritului blãndă, care ne voră comita pe calea viețiă, și ne voră face fericiți și îndestuliți, precumă este fericită copilulă cândă, capătă ouă roșiă la Paști, acelu simbolă ală naturei, în care este învãlită viitoriulă tuturoră fãpturiloră și din care se desvöltă viața loră în primãvera fericirei.

Monarhia Austriacă Transilvania.

În mesagerul sibianu din 27 Apr. c. n. Nr. 66 partea ofițioasă citim:

Nr. 10104 M.C. G.

„Maiestatea Sea ce. r. Apostolică s'a înduratū cu prénalta rezoluțiune din 12 Aprilie a. c. la cererea episcopulu greco neunitū în Ardélū Barone de Șaguna a concede prégrațiosū, ca fundațiunei, ce se va înființa spre eterna memoriă de fericita scăpare a Maiestății Sele ce. r. apostolice, prin clerulū și credințioșii de legea greco neunită pentru ajutorarea studenților seracī și diligenți, să se dee numirea de „Fundațiune Franțiscū Iosifiană.”

Bănatū. Gazeta Timișorei ne împărtășește asupra relațiunelor școlelor de acolo și din Voivodina următoarele date. În anulū 185⁰/₁ s'a contribuitū pe séma școlelorū o sumă anuală de 41,859 fl. m. c. din care 7620 s'a datū pentru dotațiunea posturilor noue de învățemântū, și pentru îmbunătățirea lefilor ale profesorilorū gimnasialī, iară 34,239 pentru dotațiunea corpuluī profesore pentru o școlă reale inferioare, și pentru îmbunirea lefilorū ale învățetorilorū din școlele popularī. Tot spre acestū sfârșitū s'a contribuitū în anulū trecutū după arătările cele mai de pre urmă 61,048 fl. din care s'a datū pentru edificie și recuisite școlare 41,768 fl.

De s'a contribuitū în anulū 185⁰/₁ spre acestū scopū în proporțiune mai multū decâtū în alta țéră de corónă, atuncea săntemū convinși, că acésta provinciă și în anulū trecutū nu a remasū în dreptulū altorū țere de corónă. Țifrele de mai susū arată atâtū trebuințele, ce se simțescū aici, câtū și stăruința a le îndestuli după potință. Jertvirea, ce o arată cele mai multe comune în interesulū școlelorū, și bunavoință cu care ele îndeplinescū poruncile și provocațiunile și sprijonescū planele, ce în privința acésta se slobodū către ele din partea diregătoriilorū merită tótă lauda. Nu este nicī o comună cetățenescă séu vre unū orașū mai mare, unde școlele poporalī să nu se fie mai estinsū. Școlele poporalī de dōe clase s'au scimbatū în cele mai multe comune orașiane, și în multe sătene prin adaogerea încă a unei clase, în școle normalī principalī. În sfera comisariatelorū de regință ale Baiei, Vărșețuluī, Becicerecului mare, Rumei și Timișorei, precum și în districtele de corónă alū Cicindei și Tisei, tōte comunele cu puțină escepțiune, fără deosebire de confesiuni și de națiunalității aū ridicatū lefilé învățetorilorū. După îmbucurătoarele rezultate, ce le dobânditū Inspectorile școlelorū române în călătoria sea de inspecțiune în ținutulū de regință alū Logojuului, se pōte aștepta cu securitate că și cele mai serace comune vorū urma esemplulū celorū mai avute, și că așa și pentru părăsiții învățetori românești se va mizloci o dotațiune mai bună și mai amesurată cu relațiunile timpuluī.

Acésta știre este una din cele ce ne îmbucură mai tare pentru însemnătatea ei. Noi nu ne potemū lăuda cu astūfeliū de rezultate, nu pentru că comunele nu arū jertvi multū, ci pentru că noi încă nu avemū principie hotărâte, după care să ne mișcămū, inspectorii noștri aū sfera sea restrănsă între păreții biroului de Cultū și învățemântū, unde lucră destulū, dar pentru dotațiunea și sporirea școlelorū zeū nu pré. —

Austria. V i e n a, 22 Apr. c. n. Din mai multe părți s'a respicatū dorința pentru înființarea unui regulamentū nou de reporturile comerțuluī și ale industriei. Unū corespundinte voiește a ne încredința, cumcă la unū asemenea regulamentū de trebile industriei s'arū lucra tocma acum; și că încă nu s'a pusū în lucrare, causa arū fi, căci însemnătate lucrulū cere o precugetare seriósă. Vorba arū fi, ca regulamentulū celū veciū să se aducă în consonanță cu regerințele timpuluī de față, fără a se face unū saltū nortale. Din

causa acésta se zice, că s'arū fi luatū la o aspră cercetare reporturile meserielorū din tóte țerele de corónă, ce se află în întréga monarhiă, și că s'arū dori, ca acele să se alătore și cu cele din țerile învecinate, ca așa să se pótă lucra ceva solidū mi îmbucurătoriū, fiindū că regularea industriei taie fórte adâncū în viința cetățénă.

Întâmplări de zile..

Cercetarea asupra celorū ce aū máncațū fondulū invalidilorū în suma de 1,200,000 de ruble de argintū a începutū în S. Petersburgū subt președința Mareșalulū Pascievici.

Notițele statistice despre ziurnaliī din Rusia be daū următóriele țifre: peste totū ese în Rusia 160 ziurnali, dintre care 110 în limba ruséscă, 8 în cea franțozéscă, 30 în germánéscă, 3 în englezéscă, 2 în polonesă, și 2 în limba leticā.

În Svedia și Norvegia iarășī a luatū regele, care dela 25 Octovre a. t. a fostū bolnavū, cārmuirea țerelorū acestora.

În anulū curgătoriū se va ținea adunarea Asoțiațiunei pentru cunoștința țerei transilvane în 19 Maiū c. n. în Medialū, la care din partea Magistratului de acolo se poftescū cătū de mulți óspeți să iaie parte.

Înaltulū ministeriū de cultū și învățemântū a rânduitū ca dela anulū 1855 să se întroducā în institutulū medico-hirurgicū din Clujū treptatū limba germană, carea totdeodată va lua o estindere mai mare și în gimnasie.

Britania mare.

L o n d o n ū. 18-lé Aprilie calend. noū. Gazetele încā se totū ocupā cu cerectarea fabricéi de racete, ce s'a cālcațū în zilele trecute și despre care, dupā ziurnalele Timesū, se zice, că arū fi fostū locuința lui Coșutū. Nu va fi fără interesū a citi decursulū acesteī visitāri. În mercurea trecut séra se arātarā trei bărbați de ai poliției înaintea porții acesteī fabrice. Dupā ce întrarā, deciararā, că arū fi însărcinați a întreprinde o cerectare de casā, fiindū că domnul Hale, proprietarulū fabricéi, este bănuitū că arū avea o cătime de prafū de pușcă ascunsā în casa sea. Proprietariulū nefiindū a casā, ómenii poliției îi desciserā tóte magazinele și aftarā prafulū de pușcă, de care face pomenire și lordulū Palmerstonū în parlamentū. Într'aceea veni și proprietariulū și ceru de la comisariī de poliția, să'i arate în scrisū porunca ce o aū pentru cālcareā fabricéi. Aceia însă respunserā, că n'arū avea nici o poruncā în scrisū. De aceea stāpānului fabricéi vrea să facā procesū poliției, cerāndū o desdāunare pentru paguba ce i s'a făcutū. Ce se atinge de legătura, care se zice, că arū fi între acelu proprietariū de fabricā și între Coșutū, se aflā numai atāta, că Coșutū, cu ocasiunea venirei sele în Englitera, când dupā cum știmū, nebuniserā engleziī, ca să védā și să strāngā māna lui Coșutū, arū fi primitū o visitā și de la D. Hale. Cu ocasiunea acésta proprietariulū la'rū fi invitatū pe Coșutū, ca să vinā și săi cercetézā fabrica, lucru ce se și făcu, cu acelu adausū, că refugiatulū îi recomandā nește îndreptāri în pregătirea racetelorū, care dupā cercarea practicā ce se făcu, se aftarā a fi bune. Altā cunoștință nu a fostū între ei. — Coșutū se pregātește acum ca să facā procesū gazetei Timesului, pentru că a zisū, cumcā s'arū fi cālcațū casa lui și că s'arū fi aftarū prafū de pușcă și racete în trānsa. Orī și cum va reeși cercetarea judecătórescā, care tocma acumū decurge, atāta este doveditū, că s'a găsitū o mulțime de prafū și unū numerū însemnătoriū de racete, și că acele aū fostū așezate acolo pe

séma refugiaților. Apoi Coșutū să nu uite că elū a strigatū cu tótă ocasiunea în publicū, cumcă misiunea lui este să adune banī, ca să se pótă lupta cu Austria pe mórte și viiață.

Turcia.

Constantinopole, 11 Aprilie c. n. Tótă lumea așteptă cu nerăbdare să védă, cumū se va desfășura drama la resăritū, care de cumba se va adeveri rescóla turcilorū celorū ruginiți, apoi negreșitū că va lua altă față. Corespondințele gazetelorū străine pórta datulū numai 11 Apr. prin urmare nu potū ști ce s'a întâmplatū în 12 până la amiazī. Dintre aceste una trecută și în colónele corespondinței austriace, ce trece de ziurnale semioficiale, zice, că până în 11 starea căpitalei osmanilorū era împăciuită, și că nu se arăta semne de vreo prorumpere sgomotósă. Negoțiațiunile se învârtea pe lângă causa sf. mormântū. Într'acela luândū a mână o corespondință a gazetei O. D. P, totū din 11 Aprilie, din aceea vedemū, că în căpitale arū domni o ferbere înfricoșiată. Ea ne spune, că ambasadorele englezescū Lord Cening, și celū frâncescū de la Courū arū fi ajunsū în Constantinopole. Celū din tăiū voia să între de locū la sultanulū și amenința, că de nu i se va concede acésta, nicī că se mai dă giosū din corabiă. Într'aceea ómenii ilū mai îmblânziră și elū ași pe uscatū încă în aceea zi. Miī de ómenī se adunară în pregiuru de elū, salutândulū din tóte părțile, la carī elū le respunse cu cuvinte dulci, mulțămindule pentru primirea ce i'aū făcutū, și îmbărbătânduī, cumcă pe lângă tóte evinemintele ce se înfățișară în zilele din urmă, desvoltarea și esistența Turciei nu va suferi nicī o primejdiă, cumcă Englitera va îngriji, ca să dee Turciei mână de ajutoriū, câtū îi va sta în potință, și că întórcerea lui la Constantinopole l'a constată multe jertfe. Elū înceie cu speranța, că sudițiī englezī din capitale îi vorū sta lui întru ajutoriū. Lordulū acesta în călătoria sea către Constantinopole avu întâlnire cu ambasadorele frâncescū de la Courū și se slobozi în discursū seriosū cu acela. Sosirea acestuī din urmă nu făcu nice o impresiune, cu tóte că se primi cu multă cuviință.

Amândoi solī acestia se înfățișară la sultanulū în uniforma de gală. Celū englezescū stete mai bine de doue óre și vorbi cu sultanulū numai în ființa de față a dragomanulū Birani.

Marele bezirū arată solulū englezescū unū proiectū pentru înființarea unū drumū de ferū în Rumelia. „Satulū arde, baba se peaptină.” Ei nu vedū pericolulū, ce le amenință din tóte părțile, și apoi poftimū, esū la lumină cu poiecte pe hărțiă, vezī bine, pentru drumurī de ferū, în locū să se róge lui Dumnezeu, ca fuga să nu fiă iarna.

În corespondința aceasta se zice mai în colo, că solulū frâncescū i s'arū fi făgăduitū, că causa sf. mormântū se ba lua la noue desbaterī pe temeulū învoirilorū ce se făcură cu celalaltū solū alū Franției și că se vorū lua measure, ca Rusiei să i se taie calea odată pentru totdeuna dea mai face reclamațiunī în privința acésta.

Despre principele Mencicofū se zice, că încă nūarū fi căștigatū nimicū, din causă că sultanulū nu voiește a subscire nimicū, fără învoirea ulemelelorū (preoțimea). Apoi despre ulemeșe știmū, că aū protestatū în corpore în contra cererilorū muscălești privitorie la protectoratulū ce va să'și ilū stórcă Rusia asupra grecilorū și la pusețiunea ce are să o iee pe viitoriū patriarhulū grecescū din Constantinopole. Principele ce e dreptū a amenințatū Turciei că se ca duce, dar cu tóte aceste nu se vede nicī unū semnū de plecare, de unde se înceie, că elū va fi mai datū porțiī altū terminū peremptoriū.

Bosforulū se întărește și ostășimea se reciamă la arme. Solulū englezescū a înfruntatū pe pórta, căci stă cu mănenele în sinū, și nu se înarmă. Flotele se crucescū în apele turcești. Representanțiī poterilorū

străine se zice că nu sântu aplecați spre cererile Rusiei. În urmă corespundintele acesta apromite, că în scrisóra din 14 Apr. c. n. Va descrie lucrurile mai pe largu; însa aceea scrisóra până în minutul de față nu sosi.

Miscele.

Următoriele sântu numele și vârsta celor aptu copii ai familiei regeții din Anglia, care, fiindu amândoi soții numaı de câte 34 ani, apromite de a se face mai numerosă, decâtu ce a fostu a lui Georgiū III, moșiulū reginei Victoria: 1.) Victoria Adelaida, Maria Luiza „Prințesă regescă”, născută în 21 Noemvre 1840, 2.) Albertū Eduardū, Principe de Valis, Conte de Dublinū, moștenitoriulū tronulū, născutū în 9 Noemvre 1841, așia dară de 12 ani; 3.) Prințesa Elisa Matilda Maria, născută în 25 Aprile, 1843; 4.) Principele Alfredū Ernestū Albertū, născutū în 6 Augustū 1844; 5.) Prințesa Elena Augusta Victoria, născută în 24 Maiū 1846; 6.) Prințesa Luısa Carolina Alberta, născută în 18 Marțiu 1848; 7.) Principele Arturū Viliamū Patriciū, născutū în 1 Maiū 1850, finulū reposatului Duce Velington; și 8.) Pruncuțulū născutū în 7 Aprile 1853, care încă nu s'a butezatū.

Despre modulū, în care crește Principele Albertū, soțitulū reginei Victoria, pe acești copii ai seı, împărtășește unū ziurnale următoriele date interesanți: Mititelulū Principe de Valis stetea într'o zi la ferestra odăii sele din palațiulū regescū de vEră, a căreia table de sticlă, precumū e datina la mai multe zidirı de felilū acesta, ajungéu până la podină. Elū arū fi trebuitū să'și învețe lecțiunea sea, dară dănsulū în locū de a face acésta, se uita prin ferestră în grădină, și se juca cu degetele pe ociurile ferestreı. Gubernanta lui, domnișóra cea seriósă Hiliard, băgă acésta de sémă, și'lū rugă, ca să cugete la învățarea lecțiunei sele. Principele zisă: „Eū nu vréu.” „Atunci, zisă domnișóra, trebuie săte punū în ungiū.” „Eū nu vréu să învățū, și nu trebuie să staū îm ungiū, pentru că eū sântū Principele de Valis,” respunse miculū principe într'unū modū cu totulū îndărătnicū. Zicândū aceste, dă cu piciorulū într'unū aciū de sticlă, și'lū sparge. Atunci se scólă domnișóra Hiliard de pe scaunū, și zice: „Sire, Dumniata trebuie să'ți înveți lecțiunea, ori de nu, trebuie să te punū în ungiū.” „EU nu vréu” zisă copilulū, și mai sparse cu piciorulū încă unū ociū de ferestră. Atunci domnișóra trage clopoțelulū, și servitorele vine, căruı 'ı zice, să spună la tata Principelul, că'lū rógă, să vină puțintelū, că are să'ı vorbescă ceva, în trăba fiului seı.

Tatălū celū îngritū vine și ascultă ceea ce s'a întâmplatū. Atunci se întorce către fiulū seı și'ı zice arătându'ı unū scăunelū „Șezi acum aci, până ce voi veni éráși.” Apoi se duse în odaia sea, și aduse o bibliă. „Ascultă, zise către miculū Valis, ce zice S. Apostolū către tine și către alți copii de felilū teū.” Atunci citi alū Galat c. 4. st. 1-2: „Eū iară zic până când moștenul este unū prunc, până atunci nimic nu se deosibește de slugă, măcar că este stăpân al moșiilorū sale, ci este supt ispravnicı și pázitorı până la timpul hotărât de tatăl său.” „Este adeveratū, zice Principele Albertū mai departe, că tu ești Principele de Valis, și că decă te porți cum se cuvine, te vei poté face unū omū alesū, vei poté odată după mórtea numei tele, pe care să ni o țină Dumnezeu încă multū, să fii rege alū Anglieı. Dară acuma ești încă unū copilū micū, care trebuie să asculte de mai marii și purtătorii seı de grige. Aflară de acésta trebuie săți mai sducū aminte încă de o vorbă, care o zice înțeleptulū Solomonū, Pilde c. 13, st. 24: „Cel ce nu se îndură de toiag urește pe fiulū său, iară cel ce'l iubește, îl ceartă cu deadinsulū.” Atunci scóse o nua, și'și bātu bine pre fiitoriulū moștenitoriū de tronū alū celū mai puternicū statū creștinescū, apoi'lū puse în ungiū, și 'ı zise: „Aici vei remănea, și beı învăța lecțiunea, pân'atunci până cândū te va slobozi domnișóra Hiliard,

ca să ieși éráși afară. Și nu uita nici odată, că acum stai subt ispravnicul și păzitor, érá în viitoriú subt o lege dată de la Dumnezeú. Acésta e o creștere înțeleptă, care se póte recomanda fiecărui cetățénú și țărénú.

Corespondintele austriacú ne aduce următória știre: Mărețe și bogate daruri s'áú adusú pentru scopuri folositorie din motivul fericitei scăpări a Maiestății Sele ce. r. apostolice, și se aduc încă într'una; ca o cunună frumósă înpletită din florile mulțemirei către Dumnezeú, ale iubirei și credinței către Împeratulú ale iubirei către deaprópele seú încununéză istoria sea mai nóă Austriei. O flóre de cele mai frumoése a împlătitú în acéstă cunună 93 de aní bătránulú Ioane Franțú Bamberi feldvebelú copșitú din regimentulú ce. r. alú 2-lé de usari, și acuma beneficiatú în spitaliulú dela Rocusú din Peșta, căci darulú lui este acela alú sărecieí, ce abu mai scumpú, ba așa a zice tótă averea sea. În anulú 1806 a eșitú Bamberi cu apșitú, și a căpătatú dreptú simbria cea de pe urmă 3 țvanțihi și una țvănțóică. De 47 de aní păstrézí alú banií acestia ca unú suvenirú scumpú pentru fii seí. Acestia áú muritú și acuma bătránulú mérsă la Directorele de poliția, și 'i dedú scumpulú seú suvenirú învăluitú întrú țedulă, cu acestea vorbe: „Nainte mai cu 50 de aní amú primit eú banií acesti dela Împeratulú meú de atunci, și acuma îi aduc Împeratulú meú de acuma” pe țedulă sta scrisú în limba magiară: „Acésta a mea din urmă simbria consecreziú eú Prénduratului meú Domnú și Împeratú! Eú amú avutú medalia de aurú de argintú și pe tótă zioa 1 fl. 12 cr. Prin apă amú perdutú totú numai acesti trei țvanțihi și o țvănțóică păstraiú eú mai la aní.” Pe partea din afară a țedulei staú vorbele: „Suvenir pentru feciorií meí, însă eí áú muritú” Precum se aude Maiestatea Sea ce. r. a întrebatú despre starea acestuí moșiú bătrán care în așa iubire mișcătóriá a știutú să arate credința sea.

Păstrătoriulú Ioane Ordodi din Homocú în comitatulú Ciongra care este numai de 20 aní, și care în 25 Marțíú a. c. a pușcat trei hoři cu mána sea, sa prezentatú Înălțimeí Sele Împeráte Arhiducelú și Gubernatorelú alú Ungariei Albrehtú și acesta vrutú se'lú remuneréze pentru curagiú arătatú. Ordodi însă na primitú onorariú, dar a arătatú dorința ca să fie prezentatú însăși Maiestății Sele Împeratulú, pe care elú încă nu la vezut. Acésta a lui s'a împlinitú și elú a primitú dela Maiestatea Sea dreptú remunerațiune pentru curagiú crucea de argintú pen merite cu corónă și 1000 f. m. c. și încă dreptú taglia 600.

Înștiințare.

Fiindú serbătorile Paștelorú și totodată și târgulú de țéră numerulú viitoriú alú „Telegrafului Românú” va apărea numai sâmbătă adecă în 25 Aprilie.

**Telegrafului Românú salută pe toți cititorii lui și pe toți frații români
„Hristosú áú Înviatú!”**

Cursulú banilorú la Viena în 23. Aprilie. Calend. noú.

Aurulú _____	114 ½
Argintulú _____	109 1/8

Redactor respunzătoríú: **Dr. Vasici.**

Editura și tipariulú Tipografieí Diecesane.